Рибалонька, митець усе в воді ловити,
Бажаючи поймать в’юнів,
В Болото Вершу засторчив.
Довгенько щось вона там мусила сидіти,
Язик жіночий є, да нічого робити
(А зроду, мабуть-то, що не плоха була),
Так лаяти Болото почала:
"Оце поганая багнюка!
Глянь, пузириться як, знечев’я клекотить.
Тут певнеє ніщо ні ходить, ні сидить,
Одна черва,— мовляв,— кишить
Да деколи повзе по куширу гадюка,
Уже коли б тут воленька мені!..
Таке ж бридке, таке мерзенне,
Поржавіло, від жабуру зелене,
Не хочеться паскудиться в багні,
А то б..."
Що ж їй Болото одвічало?
"Де ти сама, добродійко?" — спитало.
А Верша гомонить на дні.